

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 292/2017-403 z 26. augusta 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 51/2021 z 31. januára 2022 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2022 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietanými v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je stranou v postavení žalovanej v konaní o náhradu škody, ktorej príčinou boli nedostatky na schodnosti na príľahlých chodníkoch, ktoré vznikli znečistením, poľadovicou alebo snehom a neboli bez priedohov odstránené v súlade s § 9a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“).

3. Žalobkyňa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 63/2013 domáhala náhrady škody z dôvodu, že keď 16. februára 2011 v čase približne o 7.10 h vyšla z vchodu svojho bytového domu, šmykla sa na zľadovatenom neupravenom

chodníku. Utrpela zlomeninu predkolenia vrátane členka. Podrobila sa aj operačnému zákroku s hospitalizáciou a infúžno-analgetickej liečbe s hospitalizáciou. Žalobkyňa si uplatnila stratu na zárobku a náklady spojené s liečením. Následne svoj návrh rozšírila aj o bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia.

4. Žalobkyňa odvodila pasívnu procesnú legitimáciu sťažovateľky od zmluvy o výkone správy č. 2003/06/29 z 1. júna 2003, v súlade s ktorou mala sťažovateľka zabezpečiť prevádzku, údržbu a opravy domu, ako aj jeho spoločných častí a zariadení.

5. Podľa žalobkyne sťažovateľka nesie objektívnu zodpovednosť za vznik škody, ktorej príčinou boli nedostatky na schodnosti na priľahlých chodníkoch, ktoré vznikli znečistením, poľadovicou alebo snehom a neboli bez prietahov odstránené podľa § 9a ods. 4 cestného zákona.

6. Podľa sťažovateľky medzi žalobkyňou a sťažovateľkou bolo sporné riadne vykonanie zimnej údržby pred bytovým domom na [REDAKOVANÉ], t. j. v akom stave bolo 16. februára 2011 v čase približne o 7.10 h miesto úrazu, ako aj samotné určenie miesta úrazu (chodník alebo schody pod chodníkom). V prípade vyvrátenia tvrdenia žalobkyne o tom, že miestom úrazu bol chodník priľahlý k bytovému domu, uvedené by založilo absenciu pasívnej vecnej legitimácie sťažovateľky.

7. Sťažovateľka poukázala na to, že správu bytového domu vykonávala v súlade so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, keď riadne zabezpečila subjekt, ktorý vykonával zimnú údržbu na základe zmluvy o zabezpečení zimnej údržby z 15. novembra 2010. V deň, keď sa sťažovateľka pošmykla, bola vykonaná údržba okolo 6.00 h ráno. Na základe meteorologického posudku č. 355/2014 bolo preukázané, že v deň úrazu, t. j. 16. februára 2011, bola priemerná teplota - 0,7 °C a úhrn zrážok 0,1 mm. V posudzovanom prípade pri objeme zrážok 0,1 mm a teplote - 0,7 °C bol vykonaný podľa sťažovateľky jediný možný spôsob údržby, a to posyp komunikácie.

8. Sťažovateľka poukázala na to, že nedostala žiadne reklamácie súvisiace s nedostatočným odstraňovaním nedostatkov na komunikácii a v deň úrazu žalobkyňa mala vedomosť, že pri vstupe na chodník komunikácia nesie prvky zimného počasia, čím bola povinná prispôbiť svoj pohyb podmienkam zimného počasia. Žalobkyňa trpela reumatoidnou artritídou. Ak by netrpela uvedenou chorobou, zranenia by neboli v danom rozsahu.

9. Okresný súd medzitýmnym rozsudkom č. k. 20 C 63/2013-317 z 28. februára 2017 rozhodol tak, že návrh žalobkyne uplatnený žalobou je dôvodný.

10. Krajský súd rozsudkom č. k. 15 Co 292/2017-403 z 26. augusta 2020 ako odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

11. Najvyšší súd uznesením č. k. 7 Cdo/51/2021 z 31. januára 2022 dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne z týchto dôvodov:

- a) Sťažovateľka v konaní navrhla vykonať dôkaz – znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva, či uvedený opis zranení a opis udalostí zo 16. februára 2011 je totožný s následkami úrazu žalobkyne. Súd prvej inštancie nevykonala sťažovateľkou navrhovaný dôkaz.
- b) Podľa sťažovateľky nie každý pád chodca na chodníku zakladá právo na náhradu škody na zdraví proti správcovi podľa § 9a cestného zákona. Súdny sú povinné náležite preskúmať všetky okolnosti, za ktorých ku škodovej udalosti došlo, ako aj skutočnosť, či bol nedostatok spôsobený poveternostnými vplyvmi, či chodec zachoval zvýšenú mieru opatrnosti pri vstupe na chodník a pri samotnom pohybe po chodníku a či táto náhla zmena schodnosti bola jedinou príčinou na zdraví.
- c) Všeobecné súdy výpovede svedkov navrhnutých sťažovateľkou považovali za irelevantné. Irelevantnosť okresný súd pripisoval tomu, že svedkovia si nemohli uvedený deň, t. j. 16. februára 2011, detailne pamätať, čím podľa sťažovateľky okresný súd porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov.
- d) Sťažovateľka zastávala názor, že k údajnému pošmyknutiu žalobkyne došlo bez prítomnosti akéhokoľvek očitého svedka. Skutočnosti tvrdené žalobkyňou boli nepreukázané. Žaloba sa preto dôvodne javila sťažovateľke ako účelová právna konštrukcia v snahe obohatiť sa.
- e) Bolo dôvodné sa domnievať, že vzhľadom na účinky posypu mohla byť pravým dôvodom údajného pošmyknutia sa žalobkyne vlhkosť chodníka/schodu/cesty, čo však cestný zákon nepovažuje za nedostatok v schodnosti v kombinácii s nevhodnou obuvou žalobkyne.
- f) Žalovaná v podanom odvolaní namietala rovnako aj nevykonanie dôležitých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, t. j. nevykonanie znaleckého dokazovania, ktoré sťažovateľka navrhla v podaní zo 6. októbra 2014, a výsluch svedka [REDACTED], ktorý je zástupca vlastníkov bytov v bytovom dome a vykonáva kontrolu výkonu správy a zimnej údržby, a rovnako aj výsluch svedkyne [REDACTED].
- g) Sťažovateľka zastávala názor, že žalobkyňa s ohľadom na všetky okolnosti nezachovala obvyklú mieru opatrnosti a nepostupovala preventívne, aby nedošlo ku škode na zdraví.
- h) Akokoľvek sa sťažovateľka snaží prijať závery súdov nižšej inštancie, nie je jej jasné, prečo sa súdy dôkladne nezaoberali pasívnou vecnou legitimáciou sťažovateľky v postavení žalovanej v predmetnom konaní, no najmä jednoznačne zisteným skutkovým stavom veci, ktorý podľa názoru sťažovateľky nebol riadne zistený.
- i) Podľa sťažovateľky došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Súdny výlučne len na základe výpovedí svedkov, z ktorých navyše ani jeden nebol pri páde žalobkyne, prijali záver o dôvodnosti podanej žaloby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namietala, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené jej označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že konajúce súdy sa vysporiadali ústavne nesúladným spôsobom s argumentáciou týkajúcou sa nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávne ustálenou otázkou pasívnej vecnej legitimácie sťažovateľky.

14. Aby bolo možné pristúpiť k predbežnému prerokovaniu ústavnej sťažnosti, musel ústavný súd ustáliť, čo je jej predmetom. Ústavný súd je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit), pretože ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a to iba vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v petite tvrdí (body 1 až 3 petitu), že k porušeniu jej základných práv došlo postupom krajského súdu a najvyššieho súdu, avšak uvádza aj dátum, keď boli vydané rozhodnutia uvedených súdov. Až v bode 4 petitu navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia.

15. Ústavný súd pri maximálnej snahe vyhnúť sa formálnemu prístupu k svojmu prieskumu a uprednostniť materiálny prístup vyvodil z obsahu ústavnej sťažnosti, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv nielen postupom krajského súdu a najvyššieho súdu v uvedených konaniach, ale predovšetkým rozhodnutiami uvedenými v bode 4 petitu ústavnej sťažnosti.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

16. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku krajského súdu č. k. 15 Co 292/2017-403 z 26. augusta 2020 sťažovateľka podala dovolanie. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v dovolaní proti rozsudku krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol uznesením č. k. 7 Cdo 51/2021 z 31. januára 2022. Sťažovateľka ani netvrdí, že niektorú z jej námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní.

18. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

19. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

20. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 51/2021 z 31. januára 2022 s ústavou a dohovorom.

21. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sťažovateľka v rámci toho namietala nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu spočívajúcu v tom, že odvolací súd v odôvodnení uviedol také dôvody procesného postupu súdu prvej inštancie, ktoré zo samotného konania pred súdom prvej inštancie ani zo samotného odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu nevyplývajú. Odvolací súd tak nad rámec konania pred súdom prvej inštancie a odôvodnenia jeho rozsudku vysvetlil, prečo sa súd prvej inštancie nezaoberal ňou navrhnutými dôkazmi (vypracovanie znaleckého posudku znalcom z odboru zdravotníctva, výsluch svedka [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ]), a to aj napriek tomu, že tieto závery odvolacieho súdu nemali podklad v konaní pred súdom prvej inštancie. Podľa sťažovateľky nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať si dôvody, pre ktoré prvoinštančný súd rozhodol vo veci tak, ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvoinštančného súdu. Uvedený postup súdu zakladá zmatečnosť napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie sa zakladá len na výpovediach svedkov navrhnutých žalobkyňou, čo nebolo žiadnymi inými dôkazmi preukázané (napr. fotografie, sťažnosti vlastníkov bytov o nedostatkoch na komunikácii).

22. K tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd uviedol, že z dovolania sťažovateľky vyplýva, že krajský súd nesprávne a neúplne zistil skutkový stav, nevykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, a tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

23. V súvislosti s tým najvyšší súd poukázal na to, že nie každé opomenutie dôkazu nevyhnutne automaticky vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces. Situácie, v ktorých možno i pochybovanie súdu spočívajúce v opomenutí dôkazu z ústavnoprávných hľadísk akceptovať, môžu nastať v prípade dôkazných skutočností nemajúcich k prejednávaniu veci relevanciu, pretože nemôžu viesť k objasneniu skutočností a otázok podstatných pre dané konanie, resp. môžu byť dokonca i výrazom zdržovacej procesnej taktiky (napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2172/14, sp. zn. II. ÚS 2067/14, resp. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 2915/2011, sp. zn. 22 Cdo 2055/2020).

24. K namietanému pochybeniu najvyšší súd konštatoval (bod 15.2 odôvodnenia), že práve o takýto prípad ide i v posudzovanej veci, pretože súdy oboch inštancií vzhľadom na ostatné vykonané dokazovanie považovali za dostatočne preukázané miesto pádu a úrazu žalobkyne (výpoveď svedkov, zdravotné správy predložené žalobkyňou) a s týmto dokazovaním sa podľa odvolacieho súdu prvoinštančný súd i presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť ani to, že ak strana ponúkne, resp. navrhne vykonať dôkaz, je povinná uviesť k nemu skutočnosti, ktoré majú byť týmto dôkazom preukázané, inak sa vystavuje riziku, že navrhnutý dôkaz, z ktorého nebude zrejmé, aká skutočnosť ním má byť preukázaná, nebude vykonaný. A o takýto prípad išlo i v danej veci, keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jednoznačne konštatoval, že z podaní sťažovateľky, ktorými navrhovala dokazovanie výsluchom svedkov, nebolo zrejmé, na aké okolnosti mali byť títo svedkovia vypočutí, čím takýto návrh vykazoval znaky neurčitosti (sťažovateľka nekonkretizovala, akú skutkovú okolnosť mali navrhovaní svedkovia v spore osvedčiť, pričom zo spisu sa nedalo ani len vyvodiť, na ozrejmienie akých skutočností sťažovateľka týchto svedkov navrhovala vypočúť).

25. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd tiež uviedol (bod 18 odôvodnenia), že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť. Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií, podľa ktorých sťažovateľka nevyvrátila, že v rozhodný deň, v rozhodnú hodinu, spôsobom, ako to žalobkyňa opisovala, nehodový (úrazový) dej sa nestal, resp. nehoda sa stala iným spôsobom, resp. iným dejom. Obrana žalovanej v dotknutom smere tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale aj pred odvolacím súdom zostala iba v rovine tvrdení a nepreukázaných námietok.

26. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* [odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017)]. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 314/2020).

27. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

28. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľkou nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu, ktorý námietky sťažovateľky o existencii vady podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako neopodstatnené.

29. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovateľka jeho opodstatnenosť založila na tvrdení, že neriešené právne otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, ktoré

odvolací súd podľa sťažovateľky riešil nesprávne, vymedzila takto: „... a/ kde bolo miesto vzniku úrazu, ktoré je nevyhnutné náležite zistiť pre založenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, b/ či bola komunikácia závadná...“ Právna otázka bola podľa sťažovateľky odvolacím súdom posúdená nesprávne, a to vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový stav veci, na ktorý náležite upozornila. Súd nižšej inštancie neakceptovali množinu predložených dôkazov, ktoré potvrdzovali jej tvrdenie, že v deň úrazu bola riadne vykonaná zimná údržba. Nesprávnosť riešenia právnej otázky pramenila z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, keď odvolací súd považoval za preukázané výlučne z tvrdení svedkov navrhnutých žalobkyňou, že komunikácia bola chybná. Súd nižšieho stupňa sa nesprávne vysporiadali i s otázkou miesta pádu žalobkyne.

30. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia konštatoval, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je podmienený tým, ako sťažovateľka v postavení dovolateľky vysvetlila, konkretizovala a doložila najvyššiemu súdu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej ňou označenej právnej otázky. Musí ísť o právnu otázku, nie o otázku skutkovú, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľky odvolacím súdom vyriešená nesprávne a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) zároveň platí, že ak by, naopak, bola vyriešená správne, súdy (alebo prinajmenšom ten z nich, ktorý rozhodol v druhej inštancii) by nevyhnutne rozhodli (rozhodol) inak – teda spôsobom pre dovolateľku priaznivejším.

31. Najvyšší súd uzavrel, že je zrejmé, že sťažovateľka v danom prípade podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením, avšak len v tom zmysle, že ak by prvoinštančný súd a odvolací súd vyšli zo správne zisteného skutkového stavu (teda ak by vyhodnotili správne miesto vzniku úrazu a stav komunikácie, nedošlo by k založeniu vecnej pasívnej legitímácie žalovanej), nevyhnutne by museli dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu, teda k záveru, že žalobkyňou podaná žaloba je proti sťažovateľke neopodstatnená. Polemika sťažovateľky ako dovolateľky s posudzovaním miesta vzniku úrazu a chybnosti komunikácie, na ktorej k úrazu žalobkyne došlo, ktorej udržiavanie bolo povinnosťou sťažovateľky, by bola závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Vzhľadom na to, že sťažovateľkou boli namietnuté skutkové (nie právne) okolnosti, ktoré potom súdy podľa žalovanej nesprávne právne posúdili, najvyšší súd uzavrel, že dovolanie v tejto časti nie je prípustné.

32. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté uznesenie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

33. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky a jeho závery, ku ktorým v napadnutom uznesení došiel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť

ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a došiel k záveru, že sťažovateľka namietala skutkové (nie právne) okolnosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

34. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

35. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je neprípustné, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky.

36. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu